SPORTIVII în RECONSTRUCŢIA ŢĂRII

MARIA GRIGORE
dela Franck-Cafea

O fată de înălţime mijlocie, un corp bine legat, părul negru — cărbune — încadrează un oval perfect, iar o pereche de ochi prietenoşi te privesc, discret, curat, curioşi...

... o fată cară un sac în spate, şi cântă. In minutul următor, aceeaşi, întrun halat de culoarea orzului şi cu părul strâns într'o basma de culoare asemănătoare, — aplecată pe maldăre de cutii paralelipipedice, le umple cu orzul prăjit ce constitue mazagranul Enrilo. Şi degetele i se mişcă într'o activitate febrilă, însoţite într'una de contec.

Iar peste o oră tot ea, transformată într'un pachet de nervi în mişcare, aleargă, sare după o minge de toval, care din mâna sa trece fileul de volley-ball şi acumulează puncte utile echipei sale.

Este Maria Grigore, în etate de 21 ani, fiică de muncitori din comuna Buda, judeţul Ilfov, lucrtoare la secţia Enrilo a fabricei Franck Cafea.

Lozinca lansată de O.S.P. **„Prima în sport — prima în producţie“** a găsit în Maria Grigore un excelent instrument practic: atunci când marile masse muncitoreşti porniseră iureşul muncei de mărirea producţiei, când fabricile erau mobilizate în munca de reconstrucţie a ţării, tânăra Maria Grigore era printre cele dintâi gata în orice clipă să pună umărul şi să ajute acolo unde era nevoe. Iar numărul de 30 ore suplimentare sunt destul de elocvente în această privinţă.

O oră pe zi face antrenamente severe, cu colegele de muncă, cari formează echipa de volley-ball a fabricei, în care este una din jucătoarele de bază, caracterizată prin sufletul, ambiţia, voinţa ce pune în slujba fiecărei acţiuni.

O bună atletă, descoperită de concursurile **„Lunei Femeii Sportive“**, la cari a reuşit frumoase performanţe. Atletismul îi înlesneşte o perfectă condiţie fizică pentru matchurile de volley-ball

Paralel cu munca de fabrică şi activitatea de pe terenul sportiv, Maria Grigore cântă. Inzestrată cu remarcabile însuşiri vocale, fabrica proectează să o înscrie la un conservator popular, unde va putea să-şi pună în valoare calităţile naturale.

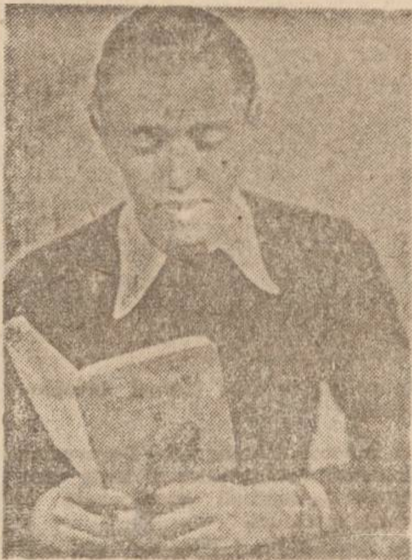
Şi nu-i exclus ca sportiva de azi să schimbe — într'un viitor apropiat — terenul, cu cine ştie ce scenă, de unde să încânte mulţimi de spectatori.

Vorbiţi cu ea: vă va spune că e fericită că prin O.S.P. a putut să-şi alterneze munca trudnică de atelier cu mişcarea sportivă în aerul curat. Şi vă va spune că simte cum munca de fabrică nu mai e aşa de aspră ca în trecut, cum pe zi ce trece ştie mai bine ce vrea, la ce are dreptul, ce trebue să ceară şi să i se dea.

Maria Grigore: unul din sutele de mii de oameni ai muncii trudnice, cari aşteaptă să fie scoşi din anonimat... unul din exemplarele creiate de O.S.P.

Un elev semifinalist
în campionatele naţionale de juniori la ping-pong

Când clopotul sună sfârşitul orei a 5-a, puhoiul se revarsă pe strada Matei Basarab. Elevii liceului cu acelaş nume pornesc într'un iureş

de tinereţe către tramvayele pe care le iau cu asalt, spre a ajunge mai repede spre casă.

Pe unii îi aşteaptă o masă îmbelşugată, pentru alţii poate şcoala, înseamnă un refugiu unde se uită lipsurile de acasă şi necazurile zilnice, care frământă mintea de copil.

Şi unii şi alţii au aceleaşi năzuinţi, dar câţi din ei îşi vor realiza visele ţesute în nopţi de . revenire.

Safianu Sebastian este elev în cl. 7-a a liceului Matei Basarab. Şi fiindcă la 17 ani Sebastian întrece în înălţime pe ceilalţi colegi de clasă, el stă în băncile din fund, rezervele desigur celor fără prea mare sârguinţă la învăţătură.

Şcoala, ocupă în sufletul tânărului de 17 ani un loc aparte şi nu o obligaţie ce trebue îndeplinită la vârsta sa.

Atras de ea, tânărul are aplicaţii spre tot ceeace este concret, chimia şi ştiinţele fiind preocuparea intensivă a lui „Sebi“, aşa cum îi spun colegii ce îi sunt şi prieteni.

★

Şi după 5 ore de şcoală, în după amiezele în care e nevoie să pregătească noile teme şi lecţii pentru a doua zi, între două versuri scandate la latină, sau o problemă de algebră, Sebastian găseşte timpul necesar, să alerge cu paleta lângă o masă verde, după mingea de ping-pong.

Semi finalist în campionatul naţional de juniori. Sebastian Safianu, îşi găseşte cu uşurinţă timpul şi îl împarte armonios, pentru a putea satisface cele două preocupări: şcoala şi sportul.

Un foot-ballist muncitor
Om al timpurilor nou, conştient de misiunea lui

Un footballist muncitor?

Iată un paradox, fiindcă până acum football-istul nu putea avea altă meserie, pentrucă un jucător de footbal nu se putea înjosi intr'atât încât să-şi câştige pâinea de toate zilele printr'o muncă în afara jocului cu balonul rotund.

Această stare de lucruri pare să ia sfârşit şi din jucătorul ce sta veşnic pe terenul de football, iar când avea „timp liber“ îşi exercita meseria; azi jucătorii vin pe teren să se recreeze după munca titanică depusă în uzine şi fabrici.

★

Pe Filipescu l-am găsit în atelierele S. T. B.-ului, dnue halful centru al echipei „tramwayştilor“, îmbrăcat într'o salopetă albastră, lucrează la un cablu de înaltă tensiune.

L'am privit atent pe tânărul de 27 ani, încordat asupra muncii care o face cu aceiaş tragere de inimă cu care apără culorile echipei sale.

Născut la Dorohoi în anul 1918, din părinţi cu puţină stare, Filipescu se îndreaptă spre meserie din care mai târziu, la moartea tatălui său, îşi va întreţine mama.

Venit la Bucureşti, nu atras de mirajul Capitalei, ci din nevoia de a-şi asigura o existenţă cât de modestă, care în oraşul său nu era posibilă, Filipescu găseşte un post de lucrător la Societatea Generală de Gaz şi Electricitate şi în acelaş timp devine jucător de foot-ball la echipa Turda, devenită apoi Lares.

De aci, Filipescu trece la S. T. B., unde devine lucrător electrician în Atelierele S. T. B. şi totodată jucător în echipa primă a întreprinderii.

Conştient, în timpul lucrului, de răspunderea pe care o are, mai ales azi când nevoile societăţii devin mai mari odată cu opera de reconstrucţie a ţării prin mărirea producţiei, Filipescu este un jucător excelent pentru echipa sa în care, talentul şi dragostea de club se împletesc în mod fericit.

Excelent camarad, Filipescu împărtăşeşte cu ceilalţi colegi, muncitori ca şi el, bucuriile şi tristeţile, iar prietenii îl stimează şi-l preţuesc.

Un om nou, al timpurilor noi, pierdut în anonimat, dar util societăţii, tocmai fiindcă este conştient că munca îi este apreciată, de superiori, şi valoros pentrucă modestia sa stă mai presus de orice în toate acţiunile sale.

Un jucător de tennis: IOSIF CERBU

Iosif Cerbu este un harnic funcţionar la Banca Comercială Română.

Are 38 de ani şi — începând dela vârsta de 24 ani — având ocazia să vadă jucându-se tennis pe „courts“-urile dela T. C. Doherty a fost cuprins de o mare dragoste pentru „sportul alb“. Şi activitatea lui Iosif Cerbu s'a împărţit între biroul său dela sediul băncii din strada Smârdan şi terenurile de tennis dela Cotroceni ale grupării T. C. Doherti.

In anul 1938, I. Cerbu a luat parte la jocurile pentru campionatul naţional de tennis, clasându-se în probele de simplu domni — primul între jucătorii din categoria doua.

De asemeni, la probele de dublu-domni, I. Cerbu, având ca partener pe Filderman, a fost în fruntea clasamentului.

El a câştigat şi în probele de dublu domni ale campionatului naţional de tennis din 1939, de astă dată având ca partener pe Papadache.

Un talent extraordinar, o mână sigură, un fler excepţional şi o sportivitate mai presus de orice suspiciune — iată atacurile de cari dispune Cerbu, în clipa când începe un match.

Cerbu nu joacă tennis din ambiţie, din pasiune sau pentru renume, ci pur şi simplu pentrucă îi place.

Faptul că n'a putut să se claseze

printre primii 8 jucători din ţară, nu denotă că resursele sale ar fi mai mici; dar Cerbu, înainte de a fi un jucător de tennis este funcţionar de bancă.

Anul acesta, la concursul celor 16 jucători din categoria II-a, Cerbu s'a clasat la locul 3, ceeace înseamnă că în cei 4 ani cât n'a putut să practice sportul favorit, Iosif eCrbu n'a uitat totuşi să joace.

JOHNY DUMITRESCU

Johny Dumitrescu este inter dreapta şi inginer ceea ce înseamnă înainte de toate că aceste două lucruri merg foarte bine împreună. Şi lucrul acesta are importanţa lui.

A învăţat să joace foot-ball în echiua de pitici şi apoi în formaţia de juniori a Unirii Tricolor şi şi-a luat diploma de inginer la Politechnica din Bucureşti, cu media 19.

Pe terenul de foot-ball este un jucător raţional, muncitor şi pe deasupra jocului său stărue o mare însuşire: renunţarea la spectacol în favoarea rezultatului celui mai practic. Şi tot astfel este în fabrică sau în laborator.

Pentrucă nu ar fi posibil să fie altfel.

Intr'adevăr, cine crede că între jucătorul de foot-ball şi omul din viaţa de toate zilele nu există o continuitate desăvârşită, se înşeală în modul cel mai complet din lume.

Admirăm fără rezerve precizia şi rapiditatea jucătorului, forţa şi puterea lui de luptă, fantezia şi inteligenţa sa în timpul jocului. Putem crede, deci, că toate aceste virtuţi sunt suspendate, că nu au nicio legătură cu spiritul omului, care le are şi care continuă să existe şi după ce matchul de foot-ball s'a terminat? Este, desigur, absurdă această credinţă

Iată, pentru ce jucătorul de football Johny Dumitrescu poate fi un exemplu valabil. El nu este excepţia aurită menită să confirme regula stabilită de sceptici.

S'a repetat de cei mai luminaţi dintre oamenii moderni că sportul poate fi factor de educaţie şi s'a făcut lucrul acesta cu o stăruinţă neobosită. Dar pentrucă prejudecăţile sunt cele mai rezistente dintre toate virtuţile vremii, lucrul acesta trebue continuat până când spiritele refractare vor fi exasperate.

Intre lucrurile, cari modelează spiritul este şi sportul. Adevărul acesta trebue să intre întreg şi cu fast în mintea omului. Şi exemplele, cari îl verifică, trebuesc accentuate mereu.

Acesta, pe care îl remarcă rândurile de faţă, nu este foarte strălucit, Johny Dumitrescu nu-i încă o mare vedetă de football şi probabil nu va fi niciodată, fiind ferit de aceasta de o decenţă remarcabilă.

Rămâne totuşi interesant pentrucă este plastic. Cei mai mulţi îl vor considera drept o exagerare. Cei mai puţini — adică, cei mai inteligenţi — vor vedea în el o invitaţie. O invitaţie la reflexiune.

Şi reflectând vor ajunge să se convingă cu sinceritate că sportul poate fi totuşi o şcoală nobilă, eficace şi plăcută. O şcoală reală şi ignorată dar tocmai prin aceasta plină de posibilităţi nebănuite.

Bébé Zugràvescu
un jucător de rugby

Un student, jucător de rugby? De fapt, aproape toţi rugbyştii sunt studenţi. Nu e o coincidenţă, e rezultanta unei mişcări sportive adânc înrădăcinată în masa studenţească dela noi.

Fruntea o deţine „Politehnica“, cuprinzând cei mai mulţi jucători

de rugby. Celelalte facultăţi dau un procent mai redus, care la un loc formează totuş o familie de câteva sute de rugbyşti.

— — — — — — —

Pe Bébé Zugrăvescu îl recunoşti uşor, e înalt, mult mai înalt decât colegii de club sau facultate, joacă rugby, basket, handball, cu aceiaş pasiune de ani de zile, purtând chiar titlul de „internaţional“.

Rugby joacă la P. T. T. de doi ani, astăzi fiind în vârstă de 21 ani.

In ceeace priveşte situaţia profesională, urmează cursurile a două academii: anul III al A. N. E. F.-ului şi anul II al Academiei Comerciale.

Deci un sportiv cu adevăratul înţeles al cuvântului, cu care pot vorbi despre principii şi discipline sportive.

Formulez o serie de întrebări, la care binevoitor, îmi răspunde:

Care este, după părerea ta, importanţa sportului?

— Infrăţirea şi nivelarea pe plan social a maselor. Deşi nu fac parte din instituţia P. T. T. în a cărei echipă figurez, jucând, cot la cot cu ucenicii şi muncitorii, am reuşit să mă apropii mai mult de ei, să-i înţeleg.

In ceiace priveşte importanţa lui fizică şi morală, găsesc, principial, următoarele explicaţii:

Importanţa fizică: Intărirea şi menţinerea unei perfecte condiţii fizice a corpului.

Importanţa morală: Călirea sufletului şi obişnuinţa cu lupta vieţii prin satisfacţii, cu ocazia victoriilor, prin durere la înfrângere. Dealtfel, găsesc că tot prin sport se cizelează şi alte calităţi cum sunt curajul, voinţa, etc.

Părerea ta despre viitorul sportului?

— *Sportul va deveni mijlocul cel mai ideal de redresare socială prin ridicarea nivelului fizic al poporului, desigur cu condiţia să fie practicat în massă.*

Importanţa sportului în opera de reconstrucţie?

— Socotesc sportul ca o recreere şi în acelaş timp adevăratul mijloc de a-mi reface forţele pentru munca intelectuală pe care o depun. Studiile îmi răpesc destul timp. Nu pierd însă niciodată ocazia, ca timpul liber să-l dedic sportului. Noua formulă de sport e în perfectă concordanţă cu opera de reconstrucţie a ţării.

In primul rând uneşte clasele sociale şi în al doilea rând, — deşi e paradoxală afirmaţia — orele pierdute prin sport sunt recâştigate prin producţie. *Fortificându-se pe stadion muncitorul, poate da, în fabrică, un randament înzecit!* Astfel că, din acest punct de vedere, sportul trebue privit ca având o importanţă socială covârşitoare.

E rugbyul un joc atât de inaccesibil marilor mase cum s'a afirmat până acum?

— Cred că se vor câştiga enorm de mulţi adepţi a jocului cu balonul oval din rândul muncitorilor sindicalişti.

Echipele Jiul, Petroşani, Lupeni, Arsenal, C. F. R., etc., formate exclusiv din rândul salariaţilor respectivelor intreprinderi sunt cel mai eloquent exemplu că muncitorii pot practica acest sport cu uşurinţă, şi dacă astăzi nu avem în ţară, în total, decât vreo 500 jucători, deşi au trecut peste 30 ani de când a fost introdus în ţară, aceas-

ta se datoreşte faptului că n'au avut posibilitatea să-l practice.

Există însă şi alte două mari şi grave lacune: lipsa antrenorilor şi lipsa categorică a manualelor de specialitate. Remediându-se, rugbyul va reuşi cu siguranţă să ajungă pe treapta pe care se găseşte în străinătate.

Un talent remarcabil: innotătorul muncitor CRISTEA ŞTEFAN

Concursurile populare de înnot pentru muncitorii sindicalişti, au scos la iveală multe talente remarcabile. Sub raport tehnic progresul lor era vădit dela un concurs la altul. Este cazul elocvent al strungarului în fier CRISTEA ŞTEFAN dela S.T.B.

Dela primul concurs, la care a participat şi până la campionatele regionale şi cele sindicale unde a deţinut rezultate excelente.

Cristea Ştefan a parcurs un drum de continuu progres, ajungând ca după un singur sezon să ameninţe hegemonia campionilor şi să învingă mulţi înnotători vechi. Indeosebi el a arătat o predilecţie pentru cursele de semifond, în care a jucat un rol primordial.

Cazul lui nu-i izolat aşa cum poate ar reeşi din aceste rânduri. In aceeaşi situaţie se găsesc încă un mare număr de muncitori, care abia în anul viitor vor arăta toată limita posibilităţilor lor.

L-am luat pe Cristea Ştefan ca exemplu, tocmai fiindcă este dublat

de un admirabil muncitor care s'a evidenţiat în opera de reconstrucţie a ţării şi în mărirea producţiei.

Este o satisfacţie a noastră, a acelora care s'au luptat pentru promovarea sportului în masse, să admirăm primul bilanţ pozitiv, al muncii noastre şi al muncitorimii.

VASILICA PARVU
dela fabrica „Adesgo“

Un pachet de muşchi, în mijlocul căruia au fost aruncate fără socoteală: voinţă, ambiţie şi dragoste de sport.

Toate au dat naştere la un corp

perfect, atletic, dublat de un suflet curat şi bun.

Vasilica Pârvu e sportivă! Şi, conştientă de misiunea încredinţată sporturilor, în noua epocă de reconstrucţie a ţării, a înţeles să se integreze şi ea, în bloc cu toţi ceilalţi în marea familie a sportivilor democraţi

E lucrătoare; lucrează într'unul din multiplele ateliere ale fabricei de ciorapi „Adesgo“, fiind dată chiar exemplu pe instituţie, pentru corectitudine şi conştiinciozitate.

Stau de vorbă cu ea. In fraze simple, dar simţite, îmi împărtăşeşte părerile ei, despre sport şi despre muncă.

A înţeles, la fel ca şi celelalte colege de atelier, rostul şi importanţa mişcării sportive, atât din punct de vedere fizic cât şi social.

Işi dă perfect de bine seama de strânsa legătură ce există între aceste două noţiuni; şi caută să-mi explice că „sportul având la bază atletismul, este cel mai bun mijloc de regenerare fizică. Şi cum pentru o adevărată ridicare de producţie se cere o condiţie fizică perfectă numai făcând sport vom ajunge aci. Ţara întreagă se găseşte la impas, un războiu nefiresc ne-a săcătuit ani dearândul; acum trebue fiecare să pună cot lângă cot pentru a vindeca rănile pe care ni le-au creeat duşmanii!

Şi, ca o încununare a muncii nepregetate pe care a depus-o pe tărâm sportiv, poartă cu mândrie titlul de: CAMPIOANĂ SINDICALĂ. Cea mai bună alergătoare sindicalistă din regiune şi una dintre cele mai bune din întreaga ţară, la proba de 500 m. plat.

Bine sfătuită de antrenorul instituţiei, a reuşit ca numai după un scurt timp de practicare a atletismului, să-şi însuşească unul dintre titlurile supreme.

Astăzi o vezi la plasa de volley ball, mâine la panoul de basket ball, poimâine, făcând exerciţii de aruncarea discului sau a suliţei. Intr'un cuvânt, e îndrăgita stadionului. Il iubeşte şi îl socoteşte al doilea cămin, — îmi spune şi, iute complectează zâmbind, discret:

— Cum scap dela fabrică, fuga pe stadion! E-aşa plăcut acolo...

Un boxeur muncitor

In portretul de mai jos prezentăm cetitorilor noştri un boxeur muncitor, unul din miile de tineri muncitori sportivi cari înţelegând imperativele momentului n'au pregetat să fie alături de noi atât în sport cât şi în reconstrucţie.

Numele lui: Niculae Bărbuică, *mecanic la întreprinderile Grigore Alexandrescu.*

In timpul liber el practică boxul, sport, în care, ca amator, a obţinut rezultate foarte bune, reuşind să cucerească chiar titlul categoriei cocoş la campionatele Capitalei.

L'am găsit în curtea fabricei, reparând un motor.

Este născut în comuna Berceni

din judeţul Ilfov în anul 1926. Părinţii, cu o situaţie materială foarte modestă, îl trimit în Capitală pentru a deveni meseriaş.

Boxul l'a învăţat în sala maestrului Mielu Doculescu, sub antrenamentul căruia a reuşit ca, din totalul de 20 matchuri disputate în scurta sa carieră, să cucerească 10.

„Sunt fericit că mi-se dă posibilitatea să fac sportul pe care îl doresc şi în care mi-am pus atâtea speranţe.

Voi pune toată vigoarea mea câştigată în sport, în slujba muncii în fabrică şi pe tărâmul reconstrucţiei ţării“.

Iată cum vorbeşte un muncitor tânăr din România zilelor noastre.

Intre strung şi sky
O împletire ideală a muncii şi a sportului

Era în 1942. Dintre elevii şcoalei de sky dela Predeal, se detaşase unul. Un tânăr robust, înalt, cu ochi ca doi cărbuni, ce scânteiază, şi care lăsase timp de 15 zile, orice grije orăşenească, pentru a se dedica unei pasiuni ce îl mâna zi de zi. Skiul, reprezenta pentru tânărul de 17 ani, cât avea atunci, o nouă viaţă, pe care o visa în timpul liber, când alte preocupări se linişteau în el şi reveria începea să-l stăpânească.

✱

Sprânceană Gheorghe, tânărul născut în anul 1925 este un muncitor. Cele 8 ore de lucru îl găsesc, aplecat peste strungul pe care îl iubeşte — în fabrica Tăbăcăria Naţională.

In munca pe care o depune zilnic, Gh. Sprânceană, este un meseriaş util procesului de ridicare a producţiei în opera de reconstrucţie a ţării.

Pentru sârguinţa pe care o depune, şi pentru conştiinciozitatea sa la lucru, „Gică“, cum îi spun colegii, este mereu notat ca un element de valoare.

Căci munca pe care o prestează, nu este o corvoadă, fiindcă în afară de o muncă necesară societăţii, Gh. Sprânceană roboteşte să-şi câştige o pâine pentru el şi ai lui.

✱

Conştient de preţuirea muncii lui, Gh. Sprânceană rămâne un om modest şi la fel cu toţi tovarăşii lui din fabrică.

Iar skyul, sportul său favorit, îi acordă cele mai mari satisfacţii după o lungă încordare pe tărâmul muncii.

Atras de mirajul strălucitor şi sticlos al zăpezii, Gh. Sprânceană îşi găseşte prilej de destindere, pe întinsul potecilor acoperite cu omăt.

Excelent sportiv, Gh. Sprânceană, a reuşit să se califice al treilea la concursurile intersindicaliste dela Predeal.

O împletire ideală a muncii şi a sportului, iată ce este Gh. Sprânceană.

Trăiască guvernul democratic Petru Groza sprijinitorul sportului